

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 3. Rationes ob quas Deus peccata permittit

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

quod peius est, ad eam cogendo. *Lex Domini immaculata, iudicia vera sanctificata in se ipsa.* consilia eius sancta & recta, plene bonitatis. Non est divinitatis quæ tota facta est, præcipere adulteria, sed condemnare: non ad ea incitare homines, sed propter commissa punire; alioquin addit idem S. Doctor, necesse est dicere de Deo quod ne dicimus eundem de diabolo; hic enim licet malus, non tamen est autor sed suggestor duntaxat & creator malæ nostræ voluntatis: sufficientes occasiones nobis præbere, escam peccandi præcipere; at Deus etiam nos instigaret, urgeatque ad peccandum. Idcirco omnis Theologia insurgit contra tam perniciosam doctrinam velut contra exitialem pestem ab inferorum sedibus eructatam: sacrosancta concilia & œcumenicæ synodi eam execrantur, anathemate feriunt: Sancti Patres unanimes consensu ad orbem, unde erupit, reprobant.

§. III.

Rationes, ob quas Deus peccata permittit.

Verum, etsi Deus nec sit nec omnino esse possit causa peccati: etsi nos nec cogat nec impellat, nec pertrahat ad peccandum: quidem multis modis ab eo nos avocantur.

trahitque; negari tamen non potest, quod
sapientissimâ sua providentiâ permittat pec-
cata hominum & justissimis de causis sinat
nos in ea perire pe labi, & nonnunquam exitu
funestissimo. Has nunc rationes superest ut
breviter declarem. Dico ergo quod cum
Deus summa sua bonitate & sapientiâ crea-
vit nos ad imaginem & similitudinem suam,
reddiderit nos capaces beatæ immortalitatis
& immortalis gloriæ, quam præparavit no-
bis ante mundi constitutionem, necessarium
fuit ut nobis conferret hanc facultatem, quâ
possemus pro arbitrio nostro liberè agere, in
quo cum maximè relucet dexteræ divinæ in-
dustria, & expressior naturæ ejus similitudo
animis nostris indita, tum eam nobis dona-
tam libertatem tanti aestimat, ut honoris sui
ac gloriæ jacturam facere malit quàm illi
violentiâ ullam inferre: & quam vis non
desinat varijs eam modis sollicitare, blandiri
illecebris, terrere minis; nunquam tamen op-
primit, nolens eam suo jure privare, aut ullo
pacto impedire quo minus possit pro libitu
suo oblati bonis uti vel abuti, alioqui, si nõ
esset in potestate nostra abjicere divinam
gratiam, ejusque refragari consilijs, sed ne-
cessitate quadam ad exercendam virtutem
impelleremur cum impotentia seu morali,
seu

seu naturali peccandi, hoc ipso jam laudabilem omnem atque meritum actionum nostrarum perderemus. Hæc enim non aliam laudem habent, merenturque præterquam ex libera determinatione hujus dominatricis facultatis à qua procedunt. Secundo celebre illud hominis justii encomium: *Et illi gloria aeterna: qui potuit transgredi, & non est transgressus: facere mala & non fecit.* Quis enim mercedem exigere potest ignis quæ nos calefaciat? Quam laudem meretur sol quod nos illuminet? uterque juxta naturam suam agit, nec potest aliter. Nihil sane merito actionibus nostris deberetur, si virtus tantum nobis esset connaturalis quam calor est igni & sua lux soli. Hoc videtur voluisse significare Sapiens ille singulari loquendi modo quod Deum alloquitur: *Cum magna reverentia disponis nos.* Sap. 12. Quasi dicat: non audeat Deus, si ita loqui fas est, tractare nos pro beneplacito suo, reveretur libertatem nostram & lædere eam veretur. In quo apparet, inquit Salvianus in illum locum, dignitas humanæ conditionis; hinc est enim quod non servimus Deo velut mancipia & coactè more animalium creaturarum, sed sicut personæ liberæ voluntaria servitute quam David appellat *Sacrificium voluntarium*, S. Paulus: *ratum*

bile obsequium ex quo bonis nostris actionibus inestimabile pretium accrescit. Præterea ad castigandam superbiam & negligentias nostras Deus permittit nos in peccatum labi ut humiliet nos & cautiore reddat in posterum in conservandâ divinâ gratiâ. Audeo dicere inquit S. Augustinus, expedire non nunquam ut qui se de virtute sua superbè extollunt, in peccatum incidant, ut in eo submitis se gerant unde occasionem sumebant alijs se præferendi. Ad hæc inordinatio & deformitas peccatorum facit ad ordinem & conformitatem universi, ut pulchritudo virtutis magis splendescat sicut contraria juxta se posita magis elucescunt; nec minus spinæ faciunt ad ornatum mundi quam rosæ; si omnes flores rosæ essent, verni temporis non esset tanta amænitas: nonnulli sunt flores graveolentes, venenati, deformes, qui tamen ad varietatem conferunt non minus quàm odoriferi & formosissimi flosculi. Defectus bene ordinatus & suo loco positus non videtur esse defectus: nonnunquam ascita faciei macula ornamento est, & nativam auget pulchritudinem elegantiamque. Denique non impedit Deus peccata hominum ut ostendat potentiam suam & sapientiam infinitam, qua ex eorum malitiâ, gloriæ suæ colligit

incrementum. Nunquam permitteret malum, nisi sciret plus inde boni existeret, sit ipsa mali, quod permittit, carentia. Idcirco ut S. Augustinus docet Enchi. c. 11. Melius se iudicavit de malis benefacere; quam nullam esse permittere; neque enim Deus summè bonus sit, ullo modo sineret malum liquid esse in operibus suis, nisi usque ad esset omnipotens & bonus ut benefaceret iam de malo. Sic ex malorum omnium maximo, crucifixione scilicet Filij sui pro-nuit salutem totius generis humani bonorum omnium præstantissimum bonum, ut Ecclesia gratulari sibi videatur de peccato illo quod tantæ fuit causa felicitatis. ô est necessarium Adæ peccatum quod Christi morte deletum est! ô felix culpa quæ tantum meruit habere Redemptorem. Quæ verba à Sacerdote canuntur in benedictione cerei paschalis. Odium filiorum Jacob in fratrem suum Joseph plus contulit, quàm illi omni amore fraterno conferre potuissent. Ex lacu leonum gloriosius multò Daniel exiit, quàm quotquot favos regum ac populorum illustres extiterunt in deliciæ. Malitia Saulis Davidem ad regnum provexit, Tyrannorum crudelitas coronavit martyres cœlo transmisit. Egregiæ multa

rum virtutes fuissent incognitæ , nisi Deus
scelera etiam enormia permisisset. Theolo-
gi adjuungunt plures alias in hanc rem utilif-
simas rationes, quas cogor omittere, ne lon-
gior sim in hac digressionem quam verbis ma-
gni Augustini concludo. Non est dubitandū,
inquit, quin bene faciat Deus, etiam cum non
impedit malè nos facere , certum quippe est
id ab eo non fieri, nisi summâ bonitate & sa-
pentiâ. *Less. de perf. divin. lib. II. cap. 6. Valens*
l. p. 19. d. 1. p. 3.

§. IV.

*Diducuntur aliqua qua faciunt ad conservan-
dam animi pacem.*

EX his considerationibus velut ex vivis
fontibus perennes in nos derivantur ri-
vuli veræ pacis liquidæque consolationis et-
iam in ipsis perturbationibus & calamitati-
bus. Hinc spem firmam concipimus fore, ut
ordinante Deo, quandoquidem permittit tot
tantisque nos malis cumulari, & peccata pas-
sim gravissima committi, bona nobis maxi-
ma & optatissima eveniant, ad eò ut cum vi-
demus multiplicium criminum horrorem &
abominationem velut tumentes fluctus ef-
fusione facta operire provincias & urbes
nullo discrimine locorum aut personarum,
inde